



## พระราชบัญญัติ

ว่าด้วยเอกสิทธิและความคุ้มกันทางทูต

พ.ศ. ๒๕๒๗

### ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๗

เป็นปีที่ ๓๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรม

ราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยเอกสิทธิและความคุ้มกัน

ทางทูต

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย

คำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วย

เอกสิทธิและความคุ้มกันทางทูต พ.ศ. ๒๕๒๗”

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ประเทศไทยจะเข้าเป็นภาคีอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางทูต ซึ่งทำเมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๔ เพื่อให้สอดคล้องกับประเพณีปฏิบัติในนานาอารยประเทศ ในการนี้ จะต้องมีกฎหมายเพื่ออนุวัติการให้เป็นไปตามอนุสัญญา ฯ ดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

คำแปล

อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางทูต

รัฐภาคีแห่งอนุสัญญานี้

โดยระลึกว่า ประชาชนของชาติทั้งหมดตั้งแต่โบราณกาลมา ได้ยอมรับนับถือสถานภาพของตัวแทนทางทูต

โดยคำนึงถึง ความมุ่งประสงค์และหลักการของกฎบัตรสหประชาชาติ เกี่ยวกับความเสมอภาคทางอธิปไตยของรัฐ การชำระสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ และการส่งเสริมความสัมพันธ์ฉันมิตรระหว่างชาติ

โดยเชื่อว่า อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการติดต่อ เอกสิทธิ และความคุ้มกันทางทูตจะมีส่วนช่วยพัฒนาความสัมพันธ์ฉันมิตรระหว่างชาติ โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างกันในระบบแห่งธรรมเนียมและระบบสังคมของชาติเหล่านั้น

โดยตระหนักว่า ความมุ่งประสงค์ของเอกสิทธิและความคุ้มกัน เช่นว่า นี้ มิใช่เพื่อที่จะให้เป็นคุณประโยชน์แก่ตัวบุคคล แต่เพื่อที่จะประกันการปฏิบัติหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพของคณะผู้แทนทางทูตในฐานะที่เป็นผู้แทนของรัฐ

โดยยืนยันว่า กฎเกณฑ์แห่งกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ ควรใช้บังคับต่อไปแก่ปัญหาที่มีได้กำหนดไว้อย่างชัดแจ้ง โดยบทของอนุสัญญานี้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้รัฐผู้ส่งคณะผู้แทน คณะผู้แทน หัวหน้าคณะผู้แทน บุคคลในคณะผู้แทน บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ของคณะผู้แทน บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการ ตำรวจ ทหาร ทูต บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการ และฝ่ายวิชาการ บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริการ สมาชิกในครอบครัวของบุคคลในคณะผู้แทน และคนรับใช้ส่วนตัว รวมตลอดถึงสถานที่ทรัพย์สิน และบรรณสารของคณะผู้แทนของบุคคลในคณะผู้แทน หรือของสมาชิกในครอบครัวของบุคคลในคณะผู้แทน ตามที่ระบุไว้ในอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางทูต ซึ่งทำเมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๔ ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ได้รับเอกสิทธิ์และความคุ้มกันทางทูตตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาดังกล่าว

มาตรา ๔ เอกสิทธิ์และความคุ้มกันทางทูตตามมาตรา ๓ อาจถูกเพิกถอนหรือถูกจำกัดเสียทั้งหมดหรือบางส่วนได้ตามหลักกติกายกเว้นที่ปฏิบัติ ตามประเพณีปฏิบัติทางการทูตหรือตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ  
พลเอก ป. คชินฐานนท์  
นายกรัฐมนตรี

## ข้อ ๑

เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญาฯ ให้ถ้อยคำต่อไปนี้มีความหมายตามที่ได้อธิบายไว้ข้างท้ายนี้

(ก) “หัวหน้าคณะผู้แทน” คือ บุคคลที่ได้รับมอบหมายจากรัฐผู้ส่งให้ทำหน้าที่กระทำการในฐานะนั้น

(ข) “บุคคลในคณะผู้แทน” คือ หัวหน้าคณะผู้แทนและบุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ของคณะผู้แทน

(ค) “บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ของคณะผู้แทน” คือ บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการ คณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการและฝ่ายวิชาการ และคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริการ ของคณะผู้แทน

(ง) “บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการ” คือ บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ของคณะผู้แทนซึ่งมีตำแหน่งทางตุลาการ

(จ) “ตัวแทนทางตุลาการ” คือ หัวหน้าของคณะผู้แทน หรือ บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการของคณะผู้แทน

(ฉ) “บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการ และฝ่ายวิชาการ” คือ บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ของคณะผู้แทน ซึ่งทำงานเกี่ยวกับบริการฝ่ายตุลาการและฝ่ายวิชาการของคณะผู้แทน

(ช) “บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริการ” คือ บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ของคณะผู้แทนในฝ่ายบริการรับใช้ของคณะผู้แทน

(ซ) “คนรับใช้ส่วนตัว” คือ บุคคลซึ่งอยู่ในฝ่ายบริการรับใช้ของบุคคลในคณะผู้แทน และซึ่งมิได้เป็นลูกจ้างของรัฐผู้ส่ง

(ฉ) “สถานที่ของคณะผู้แทน” คือ อาคารหรือส่วนของอาคาร และที่ดินซึ่งอาคารตั้งอยู่ ซึ่งใช้เพื่อความมุ่งประสงค์ของคณะผู้แทนโดยไม่คำนึงถึงกรรมสิทธิ์ รวมถึงที่อยู่ของหัวหน้าคณะผู้แทนด้วย

ข้อ ๒

การสถาปนาความสัมพันธ์ทางทูตระหว่างรัฐ และการส่งคณะผู้แทนถาวรทางทูตมิฉะนั้นได้ด้วยความยินยอมของกันและกัน

ข้อ ๓

๑. นอกจากประการอื่นแล้ว การหน้าที่ของคณะผู้แทนทางทูตประกอบด้วย

(ก) เป็นผู้แทนรัฐผู้ส่งในรัฐผู้รับ

(ข) ค้ำครองผลประโยชน์ของรัฐผู้ส่งและของชนชาติของรัฐผู้ส่งในรัฐผู้รับ ภายในขีดที่จำกัดที่กฎหมายระหว่างประเทศอนุญาตให้

(ค) เจรจากับรัฐบาลของรัฐผู้รับ

(ง) สืบเสาะให้แน่ด้วยวิถีทางทั้งหมดอันชอบด้วยกฎหมายถึงสภาวะและพัฒนาการในรัฐผู้รับ และรายงานไปยังรัฐบาลของรัฐผู้ส่ง

(จ) ส่งเสริมความสัมพันธ์ฉันมิตรระหว่างรัฐผู้ส่งกับรัฐผู้รับ และพัฒนาความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และวิทยาศาสตร์ของรัฐผู้ส่งและรัฐผู้รับ

๒. ไม่มีข้อความในอนุสัญญานี้ที่จะแปลความได้ว่าเป็นการห้ามคณะผู้แทนทางทูตปฏิบัติหน้าที่ทางกงสุล

ข้อ ๔

๑. รัฐผู้ส่งต้องทำให้เป็นที่แน่นอนว่า รัฐผู้รับได้ให้ความเห็นชอบแล้วสำหรับบุคคลที่รัฐผู้ส่งเสนอขอแต่งตั้งเป็นหัวหน้าคณะผู้แทนไปยังรัฐนั้น

๒. รัฐผู้รับไม่จำเป็นต้องให้เหตุผลแก่รัฐผู้ส่งในการปฏิเสธการให้ความเห็นชอบ

ข้อ ๕

๑. หลังจากที่ได้บอกกล่าวแก่รัฐผู้รับที่เกี่ยวข้องตามสมควรแล้ว รัฐผู้ส่งอาจแต่งตั้งหัวหน้าคณะผู้แทน หรือแต่งตั้งบุคคลใดในคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายทูต แล้วแต่กรณี ไปยังมากกว่ารัฐหนึ่งก็ได้ นอกจากนี้จะมีการคัดค้านอย่างชัดเจนโดยรัฐผู้รับรัฐใดรัฐหนึ่ง

๒. ถ้ารัฐผู้ส่งแต่งตั้งหัวหน้าคณะผู้แทนไปยังรัฐอื่นหนึ่งรัฐหรือมากกว่านั้น รัฐผู้ส่งอาจสถาปนาคณะผู้แทนทางทูตโดยมีอุปทูตชั่วคราวเป็นหัวหน้าในแต่ละรัฐที่หัวหน้าคณะผู้แทนไม่มีที่นั่งทำงานของตนเป็นประจำก็ได้

๓. หัวหน้าคณะผู้แทน หรือบุคคลหนึ่งใดในคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายทูตของคณะผู้แทน อาจกระทำการในฐานะเป็นผู้แทนของรัฐผู้ส่งในองค์การระหว่างประเทศใด ก็ได้

ข้อ ๖

รัฐสองรัฐหรือมากกว่านั้น อาจแต่งตั้งให้บุคคลคนเดียวกัน เป็นหัวหน้าคณะผู้แทนไปยังรัฐอื่นก็ได้ เว้นแต่ว่ารัฐผู้รับจะแจ้งการคัดค้าน

ข้อ ๓

ภายในบังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๕, ๘, ๙ และ ๑๑ รัฐผู้ส่งอาจแต่งตั้งบุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ของคณะผู้แทนได้โดยเสรี ในกรณีของผู้ช่วยทูตฝ่ายทหารบก ทหารเรือ หรือทหารอากาศ รัฐผู้รับอาจเรียกร้องให้เสนอนามล่วงหน้า เพื่อรับความเห็นชอบของตนก็ได้

ข้อ ๘

๑. บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายทูตของคณะผู้แทนนั้น ในหลักการควรมีสัญชาติของรัฐผู้ส่ง

๒. บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายทูตของคณะผู้แทนนั้น ไม่อาจแต่งตั้งจากบุคคลซึ่งมีสัญชาติของรัฐผู้รับได้ เว้นแต่ด้วยความยินยอมของรัฐผู้รับ ซึ่งอาจจะเพิกถอนเสียในเวลาใดก็ได้

๓. รัฐผู้รับอาจสงวนสิทธิเช่นเดียวกันนี้ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคนชาติของรัฐที่สาม ซึ่งมีใจเป็นกษัตริย์ของรัฐผู้ส่งด้วยก็ได้

ข้อ ๙

๑. รัฐผู้รับอาจบอกกล่าวแก่รัฐผู้ส่งในเวลาใดก็ได้ และโดยมีต้องขแจ้งถึงการวินิจฉัยของตนว่า หัวหน้าคณะผู้แทนหรือบุคคลใดในคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายทูตของคณะผู้แทนเป็นบุคคลที่ไม่พึงปรารถนา หรือว่าบุคคลอื่นใดในคณะเจ้าหน้าที่ของคณะผู้แทนเป็นที่ไม่พึงยอมรับได้ ในกรณีใดเช่นว่านี้ ให้รัฐผู้ส่งเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องนั้นกลับ หรือเลิกการหน้าที่ของผู้นั้นกับคณะผู้แทนเสียก็ได้ตามที่เหมาะสม บุคคลอาจจะถูก

ประกาศให้เป็นผู้ไม่พึงปรารถนา หรือไม่พึงยอมรับได้ ก่อนที่จะมาถึง  
ในอาณาเขตของรัฐผู้รับก็ได้

๒. ถ้ารัฐผู้ส่งปฏิเสธ หรือไม่ปฏิบัติตามข้อผูกพันของตนภายใต้  
วรรค ๑ ของข้อนี้ภายในระยะเวลาอันสมควร รัฐผู้รับอาจปฏิเสธที่จะ  
ยอมรับนับถือบุคคลที่เกี่ยวข้องนั้นว่าเป็นบุคคลในคณะผู้แทนก็ได้

ข้อ ๑๐

๑. กระทรวงการต่างประเทศของรัฐผู้รับ หรือกระทรวงอื่น เช่น  
ที่อาจจะตกลงกันจะได้รับการบอกกล่าวถึง

(ก) การแต่งตั้งบุคคลในคณะผู้แทน การมาถึงและการ  
เดินทางออกไปท้ายที่สุด หรือการสิ้นสุดของการหน้ากับคณะผู้แทนของ  
บุคคลนั้น

(ข) การมาถึงและการเดินทางออกไปท้ายที่สุดของคนใน  
ครอบครัวของบุคคลในคณะผู้แทน และเมื่อสมควร การที่บุคคลใดเป็น  
หรือพ้นจากเป็นคนในครอบครัวของบุคคลในคณะผู้แทน

(ค) การมาถึงและการเดินทางออกไปท้ายที่สุดของคนรับใช้  
ส่วนตัวของบุคคลที่ได้กล่าวไว้ในอนุวรรค (ก) ของวรรคนี้ และการที่  
บุคคลนั้นนอกจากการเป็นลูกจ้างของบุคคลเช่นว่านั้น

(ง) การว่าจ้างและการปลดบุคคลที่มลินที่อยู่ในรัฐผู้รับ ใน  
ฐานะเป็นบุคคลในคณะผู้แทน หรือคนรับใช้ส่วนตัวซึ่งมีสิทธิที่จะได้รับ  
เอกสิทธิ์และความคุ้มกัน

๒. เมื่อกระทำได้ ให้บอกกล่าวล่วงหน้าถึงการมาถึง และการเดินทางออกไปท้ายที่สุดด้วย

ข้อ ๑๑

๑. เมื่อไม่มีความตกลงจำเพาะในเรื่องขนาดของคณะผู้แทน รัฐผู้รับอาจเรียกร้องให้ขนาดของคณะผู้แทนอยู่ในขีดจำกัด ที่ตนเห็นว่าสมควรและปกติได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงพฤติการณ์และสภาวะในรัฐผู้รับ และความจำเป็นของการของคณะผู้แทนเฉพาะราย

๒. ภายในขอบเขตที่คล้ายคลึงกันและบนมูลฐานที่ไม่เลือกปฏิบัติ รัฐผู้รับอาจปฏิเสธได้เช่นกันที่จะยอมรับพนักงานประเภทหนึ่งประเภทใดก็ได้

ข้อ ๑๒

รัฐผู้ส่ง ไม่อาจตั้งที่ทำการซึ่งประกอบเป็นส่วนหนึ่งของคณะผู้แทนขึ้นในท้องถิ่นอื่น นอกจากท้องถิ่นที่คณะผู้แทนนั้นเองตั้งอยู่ได้ โดยปราศจากความยินยอมล่วงหน้าอย่างชัดแจ้งของรัฐผู้รับ

ข้อ ๑๓

๑. หัวหน้าคณะผู้แทนพึงถือว่าได้เข้ารับการหน้าที่ของตนในรัฐผู้รับ เมื่อตนได้ยื่นสาส์นตราตั้งหรือเมื่อตนได้บอกกล่าวการมาถึงของตน และได้เสนอสำเนาที่ถูกต้องของสาส์นตราตั้งของตนต่อกระทรวงการต่างประเทศของรัฐผู้รับ หรือกระทรวงอื่นที่อาจจะตกลงกันตามทางปฏิบัติที่มีอยู่ในรัฐผู้รับซึ่งจะต้องปฏิบัติโดยเท่าเทียมกัน

๒. ลำดับของการยื่นสาส์นตราตั้ง หรือสำเนาที่ถูกต้องของสาส์นตราตั้ง จะได้พิจารณา กำหนดตามวันและเวลาของการมาถึงของหัวหน้าคณะผู้แทน

ข้อ ๑๔

- ๑. หัวหน้าคณะผู้แทนแบ่งออกเป็น ๓ ชั้น กล่าวคือ
  - (ก) ชั้นเอกอัครราชทูต หรือเอกอัครสมณทูต ซึ่งแต่งตั้งไปยังประมุขของรัฐและหัวหน้าคณะผู้แทนอื่นที่มีชั้นเท่ากัน
  - (ข) ชั้นรัฐทูต อัครราชทูต และอัครสมณทูต ซึ่งแต่งตั้งไปยังประมุขของรัฐ
  - (ค) ชั้นอุปทูต ซึ่งแต่งตั้งไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

๒. เว้นแต่ที่เกี่ยวกับลำดับอาวุโสและมารยาทแล้ว ไม่ให้มีความแตกต่างกันระหว่างหัวหน้าคณะผู้แทน โดยถือเหตุผลของชั้นของหัวหน้าคณะผู้แทน

ข้อ ๑๕

ชั้นที่จะกำหนดให้แก่หัวหน้าคณะผู้แทนนั้น ให้ทำความตกลงกันระหว่างรัฐ

ข้อ ๑๖

๑. ให้หัวหน้าคณะผู้แทนมีลำดับอาวุโสในแต่ละชั้นของตนตามลำดับวันและเวลาที่เข้ารับหน้าที่ตามข้อ ๑๓

๒. การเปลี่ยนแปลงในสาสน์ตราตั้งของหัวหน้าคณะผู้แทนซึ่งไม่  
เกี่ยวพันกับการเปลี่ยนชั้นอย่างใด จะไม่กระทบกระเทือนลำดับอาวุโส  
ของหัวหน้าคณะผู้แทน

๓. ข้อนี้ไม่กระทบกระเทือนต่อทางปฏิบัติใดซึ่งมีอยู่ในรัฐผู้รับ ใน  
เรื่องลำดับอาวุโสของผู้แทนของรัฐสันตะปาปา

ข้อ ๑๗

ลำดับอาวุโสของสมาชิกของคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายทูตของคณะผู้แทน  
นั้น ให้หัวหน้าคณะผู้แทนเป็นผู้บอกกล่าวแก่กระทรวงการต่างประเทศ  
หรือกระทรวงอื่นเช่นที่อาจจะตกลงกัน

ข้อ ๑๘

วิธีดำเนินการที่จะต้องปฏิบัติในแต่ละรัฐ สำหรับการรับหัวหน้า  
คณะผู้แทน จะต้องเป็นเอกรูปในแต่ละชั้น

ข้อ ๑๙

๑. ถ้าตำแหน่งของหัวหน้าคณะผู้แทนว่างลง หรือถ้าหัวหน้า  
คณะผู้แทนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนได้ อนุทูตชั่วคราวจะปฏิบัติ  
หน้าที่ในฐานะหัวหน้าคณะผู้แทนเป็นการชั่วคราวได้ หัวหน้าคณะผู้แทน  
หรือ ในกรณีที่หัวหน้าคณะผู้แทนไม่สามารถจะกระทำได้ กระทรวงการ  
ต่างประเทศของรัฐผู้ส่งจะแจ้งนามอนุทูตชั่วคราวไปยังกระทรวงการต่าง  
ประเทศของรัฐผู้รับ หรือกระทรวงอื่น เช่นที่อาจจะตกลงกัน

๒. ในกรณีที่ไม่มีบุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการของคณะผู้แทน  
อยู่ในรัฐผู้รับ ด้วยความยินยอมของรัฐผู้รับ บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่  
ฝ่ายตุลาการและฝ่ายวิชาการ อาจจะได้รับแต่งตั้งโดยรัฐผู้ส่งให้รักษาการ  
ในกิจการด้านบริหารโดยปกติของคณะผู้แทนก็ได้

ข้อ ๒๐

คณะผู้แทนและหัวหน้าคณะผู้แทนมีสิทธิใช้ธงและเครื่องหมาย  
ของรัฐผู้ส่ง ณ สถานที่ของคณะผู้แทน รวมถึงที่อยู่ของหัวหน้าคณะผู้แทน  
และที่พำนักในการขนส่งของหัวหน้าคณะผู้แทนด้วย

ข้อ ๒๑

๑. รัฐผู้รับจะให้ความสะดวกในการได้มาในอาณาเขตของตน  
ตามกฎหมายของตนโดยรัฐผู้ส่ง ซึ่งสถานที่ที่จำเป็นสำหรับคณะผู้แทน  
ของรัฐผู้ส่ง หรือช่วยเหลือคณะผู้แทนในการหาที่อาศัยโดยวิธีอื่น

๒. เมื่อจำเป็น รัฐผู้รับจะช่วยเหลือคณะผู้แทนในการหาที่อาศัย  
ที่เหมาะสมสำหรับบุคคลในคณะผู้แทนด้วย

ข้อ ๒๒

๑. สถานที่ของคณะผู้แทนจะถูกละเมิดมิได้ ตัวแทนของรัฐผู้รับ  
ไม่อาจเข้าไปในสถานที่นั้นได้ เว้นแต่ด้วยความยินยอมของหัวหน้าคณะ  
ผู้แทน

๒. รัฐผู้รับมีหน้าที่พิเศษที่จะดำเนินการทั้งหมดที่เหมาะสม เพื่อ  
คุ้มครองสถานที่ยุติธรรมของคณะผู้แทนจากการบุกรุก หรือความเสียหายใด และ

ที่จะบ่งกั้นการรบกวนใดต่อความสงบสุขของคณะผู้แทน หรือการทำให้เสื่อมเสียเกียรติของคณะผู้แทน

๓. สถานทของคณะผู้แทน เครื่องตกแต่ง และทรัพย์สินอื่นของคณะผู้แทนในสถานทีนั้น และพาหนะในการขนส่งของคณะผู้แทนจะได้รับการคุ้มกันจากการค้า การเรียกเกณฑ์ การอายัด หรือการบังคับคดี

ข้อ ๒๓

๑. นอกจากทีเป็นการชำระค่าบริการจำเพาะทีได้ให้ รัฐผู้ส่งและหัวหน้าคณะผู้แทนจะได้รับยกเว้นจากค่าตีพิมพ์และภาษีทั้งมวลของชาติท้องถิ่น หรือเทศบาล ในส่วนทีเกี่ยวกับสถานทของคณะผู้แทนไม่ว่าจะได้อันเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์หรือได้เข้ามา

๒. การยกเว้นจากการเก็บภาษีได้อ่างถึงในข้อนี้ จะไม่ใช้กับค่าตีพิมพ์และภาษีทีจะต้องชำระภายใต้กฎหมายของรัฐผู้รับโดยบุคคลผู้ทำสัญญาทกับรัฐผู้ส่ง หรือกับหัวหน้าคณะผู้แทน

ข้อ ๒๔

บรรณสารและเอกสารของคณะผู้แทนจะถูกละเมิดมิได้ ไม่ว่าเวลาใด และไม่ว่าจะอยู่ ท ทีใด

ข้อ ๒๕

รัฐผู้รับจะประสาทความสะดวกอย่างเต็มที่สำหรับการปฏิบัติการณ์หน้าทของคณะผู้แทน

ข้อ ๒๖

ภายในบังคับของกฎหมายและข้อบังคับของรัฐผู้รับเกี่ยวกับการเข้าไปในเขตที่ได้หวงห้าม หรือที่ได้วางระเบียบไว้โดยเหตุผลของความมั่นคงแห่งชาติ รัฐผู้รับจะให้หลักประกันแก่สมาชิกทั้งหมดของคณะผู้แทนซึ่งเสรีภาพในการเคลื่อนไหวและการเดินทางในอาณาเขตของตน

ข้อ ๒๗

๑. รัฐผู้รับจะอนุญาตและคุ้มครองการสื่อสารโดยเสรีในส่วนของคณะผู้แทน เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางการทั้งหมด ในการติดต่อกับรัฐบาล และกับคณะผู้แทนและสถานกงสุลอื่นของรัฐผู้ส่งไม่ว่าตั้งอยู่ที่ใด คณะผู้แทนอาจใช้วิถีทางอันเหมาะสมทั้งหมดได้ รวมทั้งผู้สื่อสารทางทูตและสารเป็นรหัส หรือตัวเลขรหัส อย่างไรก็ตาม คณะผู้แทนอาจคิดตั้งและใช้เครื่องส่งวิทยุได้ด้วยความยินยอมของรัฐผู้รับเท่านั้น

๒. หนังสือโต้ตอบทางการของคณะผู้แทนจะถูกกละเมิดมิได้ หนังสือโต้ตอบทางการหมายถึงหนังสือโต้ตอบทั้งหมดที่เกี่ยวกับคณะผู้แทนและการหน้าที่ของคณะผู้แทน

๓. ผนังทางทูตจะไม่ถูกเปิดหรือถูกกักไว้

๔. หีบห่อซึ่งรวมเป็นผนังทางทูตจะต้องมีเครื่องหมายภายนอกที่เห็น

ได้แสดงลักษณะของผนังทางทูต และอาจบรรจุได้แต่เอกสารหรือสิ่งของทางทูตซึ่งได้เจตนาเพื่อใช้ในทางการเท่านั้น

๕. ผู้สื่อสารทางทูต ซึ่งจะได้รับเอกสารทางการแสดงสถานภาพของ

ตน และแสดงจำนวนหีบห่อซึ่งรวมเป็นผนังทางทูตนั้น จะได้รับความ

คุ้มครองจากรัฐผู้รับในการปฏิบัติหน้าที่ของตน ผู้ถือสารทางทูต จะได้อยู่ใภกความละเมิดมิได้ส่วนบุคคล และต้องไม่ถูกจับกุมหรือกักขัง ในรูปใด

๖. รัฐผู้ส่ง หรือคณะผู้แทน อาจแต่งตั้งผู้ถือสารทางทูตเฉพาะกรณีได้ ในกรณีเช่นว่านี้ให้นำบทบัญญัติแห่งวรรค ๕ ของข้อนี้มาใช้ด้วย เว้นแต่ว่าความคุ้มครองที่ได้กล่าวไว้ในวรรคนั้นจะไม่ใช้เมื่อผู้ถือสารเช่นว่านี้ได้ส่งถึงทางทูตในหน้าที่ของตนให้แก่ผู้รับแล้ว

๗. กงทางทูตอาจจะมอบหมายไว้แก่ผู้บังคับการของเครื่องบินพาณิชย์ ซึ่งได้กำหนดจะลง ณ ท่าเข้าเมืองที่ได้รับอนุญาตแล้วได้ ผู้บังคับการของเครื่องบินพาณิชย์จะได้รับเอกสารทางการแสดงจำนวนที่บ่ห่อซึ่งรวมเป็นถุง แต่ไม่ให้ถือว่าผู้บังคับการของเครื่องบินพาณิชย์เป็นผู้ถือสารทางทูต คณะผู้แทนอาจส่งบุคคลหนึ่งในคณะผู้แทนไปรับมอบกงทางทูตได้โดยตรงและโดยเสรีจากผู้บังคับการของเครื่องบิน

ข้อ ๒๘

ค่าธรรมเนียมและค่าภาระที่ได้เรียกเก็บโดยคณะผู้แทนตามวิถีของการปฏิบัติหน้าที่ทางการของคณะผู้แทน จะได้รับยกเว้นจากค่าติดพันและภาษีทงมวล

ข้อ ๒๙

ตัวบุคคลของตัวแทนทางทูตจะถูกละเมิดมิได้ ตัวแทนทางทูตจะไม่ถูกจับกุมหรือกักขังในรูปใด รัฐผู้รับจะปฏิบัติต่อตัวแทนทางทูตด้วย

ความเคารพตามสมควร และจะดำเนินการที่เหมาะสมทั้งมวลที่จะป้องกันการประทุษร้ายใด ๆ ต่อตัวบุคคล เสรีภาพ หรือเกียรติของตัวแทนทางทูต

ข้อ ๓๐

๑. ที่อยู่ส่วนตัวของตัวแทนทางทูตจะได้อุปโภคความสะดวกและความสะดวกเช่นเดียวกับสถานที่ของคณะผู้แทน

๒. กระดาษเอกสาร หนังสือโต้ตอบ และยกเว้นตามที่ได้บัญญัติไว้ในวรรค ๓ ของข้อ ๓๑ ทรัพย์สินของตัวแทนทางทูตจะได้อุปโภคความสะดวกเช่นเดียวกัน

ข้อ ๓๑

๑. ตัวแทนทางทูตจะได้อุปโภคความคุ้มกันจากอำนาจศาลทางอาญาของรัฐผู้รับตัวแทนทางทูตจะได้อุปโภคความคุ้มกันจากอำนาจศาลทางแพ่ง และทางปกครองของรัฐผู้รับด้วย เว้นแต่ในกรณีของ

(ก) การดำเนินคดีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ส่วนตัว ที่ตั้งอยู่ในอาณาเขตของรัฐผู้รับ นอกจากตัวแทนทางทูตครอบครองไว้ในนามของรัฐผู้ส่งเพื่อความประสงค์ของคณะผู้แทน

(ข) การดำเนินคดีเกี่ยวกับการล้มมรดกซึ่งเกี่ยวพันถึงตัวแทนทางทูตในฐานะผู้จัดการมรดกโดยพินัยกรรม ผู้จัดการมรดกโดยศาลตั้ง ทายาท หรือผู้รับมรดกในฐานะเอกชนและมีชื่อในนามของรัฐผู้ส่ง

(ค) การดำเนินคดีเกี่ยวกับกิจกรรมใดในทางวิชาชีพ หรือพาณิชย์ ซึ่งตัวแทนทางทูตได้กระทำในรัฐผู้รับ นอกเหนือจากการหน้าที่ทางการของตน

๒. ตัวแทนทางทูตไม่จำเป็นต้องให้การในฐานะเป็นพยาน

๓. มาตรการบังคับคดีไม่อาจดำเนินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับตัวแทน

ทางทูต เว้นแต่ในกรณีซึ่งอยู่ภายใต้อนุวรรค (ก) (ข) และ (ค) ของวรรค ๑ ของข้อนี้ และโดยมีเงื่อนไขว่ามาตรการที่เกี่ยวข้องอาจดำเนินไปได้โดยปราศจากการละเมิดต่อความละเมิดมิได้ในตัวบุคคลของตัวแทนทางทูตหรือที่อยู่ของตัวแทนทางทูต

๔. ความคุ้มกันของตัวแทนทางทูตจากอำนาจศาลของรัฐผู้รับ ไม่ยกเว้นตัวแทนทางทูตจากอำนาจศาลของรัฐผู้ส่ง

ข้อ ๓๒

๑. ความคุ้มกันจากอำนาจศาลของตัวแทนทางทูต และของบุคคลที่อยู่อุปโลกความคุ้มกันภายใต้ข้อ ๓๑ อาจสละได้โดยรัฐผู้ส่ง

๒. การสละต้องเป็นที่ชัดแจ้งเสมอ

๓. การริเริ่มคดีโดยตัวแทนทางทูต หรือโดยบุคคลที่อยู่อุปโลก

ความคุ้มกันจากอำนาจศาลภายใต้ข้อ ๓๑ จะตัดตัวแทนทางทูตหรือบุคคลนั้นจากการอ้างความคุ้มกันจากอำนาจศาลในส่วนที่เกี่ยวกับการฟ้องแย้งที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการฟ้องคดีนั้น

๔. การสละความคุ้มกันจากอำนาจศาลในส่วนที่เกี่ยวกับคดีแพ่งหรือคดีปกครอง จะไม่ถือว่าเป็นการสละความคุ้มกันในส่วนที่เกี่ยวกับการบังคับคดีตามคำพิพากษา ซึ่งจำเป็นต้องมีการสละต่างหากอีก

ข้อ ๓๓

๑. ภายในบังคับของบทบัญญัติของวรรค ๓ ของข้อนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ได้ให้เพื่อรัฐผู้ส่ง ตัวแทนทางทูตจะได้รับการยกเว้นจากบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการประกันสังคมซึ่งอาจจะใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้รับ

๒. การยกเว้นที่ได้บัญญัติไว้ในวรรค ๑ ของข้อนี้ จะใช้แก่คนรับใช้ส่วนตัวซึ่งเป็นลูกจ้างแต่ฝ่ายเดียวของตัวแทนทางทูตได้ โดยมีเงื่อนไขว่า

(ก) คนรับใช้นั้นมิใช่เป็นคนชาติของรัฐผู้รับ หรือเป็นบุคคลผู้มถิ่นที่อยู่ถาวรในรัฐผู้รับ และ

(ข) คนรับใช้นั้นอยู่ในบังคับของบทบัญญัติเกี่ยวกับการประกันสังคม ซึ่งอาจจะใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ส่ง หรือรัฐที่สาม

๓. ตัวแทนทางทูตซึ่งจ้างบุคคลที่การยกเว้นตามวรรค ๒ ของข้อนี้มิใช่ จะปฏิบัติตามข้อผูกพันซึ่งบทบัญญัติเกี่ยวกับการประกันสังคมของรัฐผู้รับตั้งบังคับแก่นายจ้าง

๔. การยกเว้นที่ได้บัญญัติไว้ในวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้จะไม่ให้ตัดการเข้ามีส่วนร่วมโดยสมัครใจในระบบประกันสังคมของรัฐผู้รับ หากว่ารัฐนั้นได้อนุญาตการเข้ามีส่วนร่วมเช่นนั้น

๕. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่กระทบกระเทือนถึงความตกลงสองฝ่าย หรือหลายฝ่ายเกี่ยวกับการประกันสังคม ซึ่งได้ทำกันไว้ก่อนแล้ว และจะไม่กีดกันการทำความตกลงเช่นนั้นในอนาคต

ข้อ ๓๔

ตัวแทนทางทูตจะได้รับยกเว้นจากค่าติดพันและภาษีทั้งปวงของ  
ชาติของท้องถิ่น หรือของเทศบาล ในส่วนบุคคลหรือในทรัพย์สิน เว้นแต่

(ก) ภาษีทางอ้อมชนิดที่ตามปกติรวมอยู่ในราคาของสินค้า  
หรือบริการแล้ว

(ข) ค่าติดพันและภาษีจากอสังหาริมทรัพย์ส่วนตัวซึ่งตั้งอยู่ใน  
อาณาเขตของรัฐผู้รับ นอกจากตัวแทนทางทูตครอบครองอสังหาริมทรัพย์  
นั้นไว้ในนามของรัฐผู้ส่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ของคณะผู้แทน

(ค) อากรอกมรดก การสืบทอด หรือการรับรองซึ่งรัฐ  
ผู้รับเรียกเก็บ ภายในบังคับแห่งบทของวรรค ๔ ของข้อ ๓๕

(ง) ค่าติดพันและภาษีจากเงิน ได้ส่วนตัวซึ่งมีแหล่งกำเนิด  
ในรัฐผู้รับ และภาษีเก็บจากเงินทุนซึ่งได้ลงทุนประกอบการพาณิชย์ใน  
รัฐผู้รับ

(จ) ค่าภาระซึ่งเรียกเก็บสำหรับบริการจำเพาะที่ได้ให้

(ฉ) ค่าธรรมเนียมการจดทะเบียน ค่าธรรมเนียมศาลหรือ  
สำนวนความ ค่าติดพันในการจ้างและอากรแสตมป์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ  
อสังหาริมทรัพย์ ภายในบังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๒๓

ข้อ ๓๕

รัฐผู้รับจะยกเว้นตัวแทนทางทูตจากบริการส่วนบุคคลทั้งหมด จาก  
บริการส่วนสาธารณะทั้งหมดไม่ว่าชนิดใดก็ตาม และจากข้อผูกพันทาง

ทหาร เช่นที่เกี่ยวกับการเรียกเกณฑ์ ส่วนบำรุง และการเรียกเอาที่อยู่  
เพื่อการทหาร

ข้อ ๓๖

๑. รัฐผู้รับจะอนุญาตให้นำเข้าและยกเว้นจากอากรศุลกากร ภาษี  
และค่าภาระเกี่ยวข้อซึ่งมวลนอกจากค่าภาระในการเก็บรักษา การขนส่ง  
และบริการ ในทำนองเดียวกันตามกฎหมายและข้อบังคับซึ่งรัฐผู้รับอาจ  
กำหนดไว้ แก่

(ก) สิ่งของสำหรับใช้ในทางการของคณะผู้แทน

(ข) สิ่งของสำหรับใช้ส่วนบุคคลของตัวแทนทางทูต หรือ  
คนในครอบครัวของตัวแทนทางทูต ซึ่งประกอบเป็นส่วนหนึ่งของครัวเรือนของ  
ตัวแทนทางทูต รวมทั้งสิ่งของที่ได้เจตนาสำหรับการตั้งถิ่นฐานของตัวแทน  
ทางทูตด้วย

๒. หีบห่อส่วนบุคคลของตัวแทนทางทูตจะได้รับการยกเว้นจากการ  
ตรวจตรา นอกจากมีมูลเหตุอันร้ายแรงที่ทำให้สันนิษฐานได้ว่า หีบห่อ  
ส่วนตัวนั้นบรรจุสิ่งของซึ่งไม่อยู่ในข่ายแห่งการยกเว้นที่ได้ระบุไว้ในวรรค  
๑ ของข้อนี้ หรือสิ่งของซึ่งการนำเข้าหรือส่งออกต้องห้ามตามกฎหมาย  
หรือถูกควบคุมตามข้อบังคับว่าด้วยการกักตรวจโรคของรัฐผู้รับ การตรวจ  
ตราเช่นว่านี้จะกระทำต่อหน้าตัวแทนทางทูต หรือต่อหน้าผู้แทนที่ได้รับ  
มอบอำนาจของตัวแทนทางทูตเท่านั้น

## ข้อ ๓๑

๑. คนในครอบครัวของตัวแทนทางทูต ซึ่งประกอบเป็นส่วน  
ของครัวเรือนของตัวแทนทางทูต ถ้าไม่ใช่คนชาติของรัฐผู้รับ จะได้อุป  
โภคเอกสิทธิและความคุ้มกันที่ไ้ระบุไว้ในข้อ ๒๕ ถึง ๓๖

๒. บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายราชการ และฝ่ายวิชาการของ  
คณะผู้แทน รวมทั้งคนในครอบครัวของตน ซึ่งประกอบเป็นส่วนของ  
ครัวเรือนของตนตามลำดับ ถ้าไม่ใช่คนชาติของรัฐผู้รับ หรือมีถิ่นที่อยู่  
ถาวรในรัฐผู้รับ จะได้อุปโภคเอกสิทธิและความคุ้มกันที่ไ้ระบุไว้ในข้อ  
๒๕ ถึง ๓๕ เว้นแต่ว่าความคุ้มกันจากอำนาจศาลทางแพ่งและทางปกครอง  
ของรัฐผู้รับที่ไ้ระบุไว้ในวรรค ๑ ของข้อ ๓๑ นั้น ไม่ขยายไปถึงการ  
กระทำที่ไ้ปฏิบัติไปในอภิวิตถ์ทางของหน้าที่ของตน บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่  
ฝ่ายราชการและฝ่ายวิชาการ จะได้อุปโภคเอกสิทธิที่ไ้ระบุไว้ในข้อ ๓๖  
วรรค ๑ ในส่วนที่เกี่ยวกับสิ่งของที่ได้นำเข้าเมื่อเข้ารับหน้าที่ครั้งแรกด้วย

๓. บุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริการของคณะผู้แทน ซึ่งไม่ใช่  
คนชาติของรัฐผู้รับหรือมีถิ่นที่อยู่ถาวรในรัฐผู้รับ จะได้อุปโภค ความคุ้ม  
กันในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำที่ไ้ปฏิบัติไปในวิถ์ทางของหน้าที่ของตน  
การยกเว้นจากค่าตีคัพันและภาษีสำหรับค่าบำเหน็จที่ตนไ้รับ โดยเหตุผล  
ของการรับจ้างของตน และการยกเว้นที่ไ้ระบุไว้ในข้อ ๓๓

๔. คนรับใช้ส่วนตัวของบุคคลในคณะผู้แทน ถ้าไม่ใช่คนชาติ  
ของรัฐผู้รับหรือมีถิ่นที่อยู่ถาวรในรัฐผู้รับ จะไ้รับยกเว้นจากค่าตีคัพัน  
และภาษีสำหรับค่าบำเหน็จที่ตนไ้รับ โดยเหตุผลของการรับจ้างของตน

ในส่วนอื่น คนรับใช้ส่วนตัวเช่นว่านี้อาจได้อุปโภคเอกสิทธิ์และความคุ้มครองเท่าที่รัฐผู้รับยอมให้เท่านั้น อย่างไรก็ตาม รัฐผู้รับต้องใช้อำนาจของตนเหนือบุคคลเช่นว่านี้ในทำนองเช่นที่จะไม่แทรกสอดโดยไม่สมควรในการปฏิบัติการหน้าที่ของคณะผู้แทน

ข้อ ๓๘

๑. เว้นแต่เท่าที่เอกสิทธิ์และความคุ้มครองเพิ่มเติมซึ่งรัฐผู้รับอาจจะให้ ตัวแทนทางทูตซึ่งเป็นคนชาติของรัฐนั้นหรือมีถิ่นที่อยู่ถาวรในรัฐนั้น จะได้อุปโภคความคุ้มครองจากอำนาจศาลและความละเมิดมิได้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการกระทำในทางการที่ได้ปฏิบัติไป ในการปฏิบัติหน้าที่ของตนเท่านั้น

๒. บุคคลอื่นในคณะเจ้าหน้าที่ของคณะผู้แทน และคนรับใช้ส่วนตัว ซึ่งเป็นคนชาติของรัฐผู้รับหรือมีถิ่นที่อยู่ถาวรในรัฐผู้รับ จะได้อุปโภคเอกสิทธิ์และความคุ้มครองเท่าที่รัฐผู้รับได้ยอมให้เท่านั้น อย่างไรก็ตาม รัฐผู้รับต้องใช้อำนาจของตนเหนือบุคคลเช่นว่านี้ในทำนองเช่นที่จะไม่แทรกสอดโดยไม่สมควรในการปฏิบัติการหน้าที่ของคณะผู้แทน

ข้อ ๓๙

๑. บุคคลทุกคนที่มีสิทธิจะได้รับเอกสิทธิ์และความคุ้มครอง จะได้อุปโภคเอกสิทธิ์และความคุ้มครองนั้น ตั้งแต่ขณะที่บุคคลนั้นเข้ามาในอาณาเขตของรัฐผู้รับในการเดินทางไปรับตำแหน่งของตน หรือถ้าอยู่ในอาณา

เล่ม ๑๐๑ ตอนที่ ๑๓๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ กันยายน ๒๕๒๗

เขตของรัฐผู้รับแล้ว ตั้งแต่ที่ได้บอกกล่าวการแต่งตั้งของตนต่อกระทรวง  
การต่างประเทศ หรือต่อกระทรวงอื่นเช่นที่อาจจะตกลงกัน

๒. เมื่อการหน้าที่ของบุคคลซึ่งอุปโภคเอกสิทธิและความคุ้มกัน  
ยุติลง เอกสิทธิและความคุ้มกันเช่นว่า ตามปกติจะสิ้นสุดลงขณะที่  
บุคคลนั้นออกไปจากประเทศ หรือเมื่อสิ้นกำหนดระยะเวลาอันสมควร  
ที่จะทำเช่นนั้น แต่จะยังมีเอกสิทธิและความคุ้มกันอยู่จนกระทั่งถึงเวลา  
นั้น แม้ในกรณีของการขัดกันด้วยอาวุธ อย่างไรก็ตามในส่วนที่เกี่ยวกับการ  
กระทำที่ได้ปฏิบัติไปโดยบุคคลเช่นว่านั้น ในการปฏิบัติหน้าที่  
ของตนในฐานะเป็นบุคคลในคณะผู้แทน ความคุ้มกันนั้นให้มีอยู่สืบไป

๓. ในกรณีการถึงแก่กรรมของบุคคลในคณะผู้แทน คนใน  
ครอบครัวของบุคคลในคณะผู้แทนจะได้อุปโภคเอกสิทธิและความคุ้มกัน  
ซึ่งเขามีสหัชที่จะได้สืบไป จนกว่าจะสิ้นกำหนดระยะเวลาอันสมควรที่จะ  
ออกไปจากประเทศ

๔. ในกรณีการถึงแก่กรรมของบุคคลในคณะผู้แทนซึ่งไม่ใช่  
คนชาติของรัฐผู้รับหรือมดถิ่นที่อยู่ถาวรในรัฐผู้รับ หรือของคนในครอบครัว  
ซึ่งประกอบเป็นส่วนหนึ่งของครัวเรือนของบุคคลในคณะผู้แทนดังกล่าว  
รัฐผู้รับจะอนุญาตให้ถอนสังหาริมทรัพย์ของผู้วายชนม์ไป ยกเว้นแต่  
ทรัพย์สินใดที่ได้มาในประเทศที่การส่งออกซึ่งทรัพย์สินนั้นเป็นอันต้อง  
ห้ามในเวลาทีบุคคลในคณะผู้แทนหรือคนในครอบครัวของบุคคลในคณะ  
ผู้แทนนั้นถึงแก่กรรม อากรองมรดก การสืบทอด และการรับมรดก  
นั้นจะไม่เรียกเก็บแก่สังหาริมทรัพย์ซึ่งอยู่ในรัฐผู้รับ เพราะการไปอยู่

ณ ที่นั้นแต่ถ่ายเดียวของผู้ขาย ซึ่งมีในฐานะเป็นบุคคลในคณะผู้แทนหรือ  
ในฐานะเป็นคนในครอบครัวของบุคคลในคณะผู้แทน

ข้อ ๔๐

๑. ถ้าตัวแทนทางทูตเดินทางผ่าน หรืออยู่ในอาณาเขตของรัฐ  
ที่สามซึ่งได้ให้การตรวจลงตราหนังสือเดินทางแก่ตัวแทนทางทูตนั้น  
ถ้าการตรวจลงตราเช่นนั้นเป็นการจำเป็น ขณะเดินทางไปรับหรือกลับไป  
ยังตำแหน่งของตน หรือเมื่อกำลังกลับไปยังประเทศของตน รัฐที่สามจะ  
ต้องอำนวยความสะดวกเต็มที่และความคุ้มกันอย่างอื่นเช่นที่อาจจำเป็น  
เพื่อประกันการผ่านหรือการกลับของตัวแทนทางทูตนั้น ความละเมิด  
เต็มที่และความคุ้มกันอย่างอื่นเช่นเดียวกันนี้จะใช้ในกรณีที่คนใดใน  
ครอบครัวของตัวแทนทางทูตซึ่งอุปโภคเอกสิทธิ์หรือความคุ้มกัน และซึ่ง  
ร่วมเดินทางไปกับตัวแทนทางทูต หรือเดินทางต่างหากเพื่อไปร่วมกับ  
ตัวแทนทางทูตหรือเพื่อกลับไปยังประเทศของตนด้วย

๒. ในพฤติการณ์คล้ายคลึงกับที่ได้ระบุไว้ในวรรค ๑ ของข้อนี้  
รัฐที่สามจะไม่ขัดขวางการเดินทางของบุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการ  
และฝ่ายวิชาการ หรือฝ่ายบริหารของคณะผู้แทนและของคนในครอบครัว  
ของบุคคลในคณะเจ้าหน้าที่เหล่านี้ ผ่านอาณาเขตของตน

๓. รัฐที่สามจะประสาทให้เสรีภาพและความคุ้มครองแก่หนังสือ  
โต้ตอบทางการและการติดต่อทางการอย่างอื่นในการผ่าน รวมทั้งสาร  
เป็นรหัสหรือตัวเลขรหัส เช่นเดียวกันกับที่รัฐผู้รับประสาทให้ รัฐที่สาม  
จะประสาทให้ความละเมิดเต็มที่และความคุ้มครองแก่ผู้ถือสารทางทูตซึ่ง

ได้รับการตรวจตราหนังสือเดินทาง ถ้าการตรวจตราเช่นนั้นเป็นการ  
จำเป็น และแก่ทุกทางทุก ในการผ่านเช่นเดียวกันกับที่รัฐผู้รับมีพันธะ  
ที่จะต้องประสาทให้

๔. ข้อผูกพันของรัฐที่สามภายใต้วรรค ๑, ๒ และ ๓ ของข้อนี้  
จะใช้แก่บุคคลที่ได้บ่งไว้ตามลำดับในวรรคเหล่านั้น และแก่การติดต่อ  
ทางการและทุกทางทุก ซึ่งปรากฏอยู่ในอาณาเขตของรัฐที่สามนั้นเพราะ  
เหตุสุดวิสัยด้วย

ข้อ ๔๑

๑. โดยไม่กระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์และความคุ้มกันของตน  
เป็นหน้าที่ของบุคคลทั้งหมด ซึ่งอุปโภคเอกสิทธิ์และความคุ้มกันเช่นว่า  
นี้จะเคารพกฎหมายและข้อบังคับของรัฐผู้รับ บุคคลเหล่านั้นมีหน้าที่จะ  
ไม่แทรกสอดในกิจการภายในของรัฐนั้นด้วย

๒. ธุรกิจในการทางทั้งหมดกับรัฐผู้รับ ซึ่งรัฐผู้ส่งได้มอบหมาย  
แก่คณะผู้แทน จะกระทำกับหรือผ่าน กระทรวงการต่างประเทศของรัฐ  
ผู้รับ หรือกระทรวงอื่นเช่นที่อาจจะตกลงกัน

๓. สถานที่ของคณะผู้แทนต้องไม่ใช่ในลักษณะซึ่งไม่ต้องด้วยกับ  
การหน้าที่ของคณะผู้แทนดังที่ได้กำหนดลงไว้ในอนุสัญญา หรือโดย  
กฎเกณฑ์อื่นของกฎหมายระหว่างประเทศทั่วไป หรือโดยความตกลง  
พิเศษใดที่ใช้บังคับอยู่ระหว่างรัฐผู้ส่งกับรัฐผู้รับ

ข้อ ๔๒

ตัวแทนทางทูตจะต้องไม่ปฏิบัติกิจกรรมใดทางวิชาชีพหรือพาณิชย์ เพื่อประโยชน์ส่วนตัวในรัฐผู้รับ

ข้อ ๔๓

นอกจากประการอื่นแล้ว การหน้าที่ของตัวแทนทางทูตยุติลง

(ก) เมื่อมีการบอกกล่าวโดยรัฐผู้ส่งไปยังรัฐผู้รับว่า การหน้าที่ของตัวแทนทางทูตได้ยุติลงแล้ว

(ข) เมื่อมีการบอกกล่าวโดยรัฐผู้รับไปยังรัฐผู้ส่งตามวรรค ๒ ของข้อ ๕ ว่า รัฐผู้รับปฏิเสธที่จะยอมรับตัวแทนทางทูตในฐานะเป็นบุคคลในคณะผู้แทน

ข้อ ๔๔

แม้ในกรณีการขัดกันด้วยอาวุธ รัฐผู้รับต้องอำนวยความสะดวกเพื่อให้บุคคลซึ่งอุปโลกเอกลัทธิและความคุ้มกันนอกจากคนชาติของรัฐผู้รับ และคนในครอบครัวของบุคคลเหล่านั้น โดยไม่คำนึงถึงสัญชาติของบุคคลเหล่านั้นออกไปโดยเร็วที่สุดที่จะเป็นไปได้ รัฐผู้รับต้องจัดหาหนะในการขนส่งที่จำเป็นสำหรับตัวบุคคลเหล่านั้นและทรัพย์สินของบุคคลเหล่านั้นให้โดยเฉพาะในกรณีที่ต้องการ

ข้อ ๔๕

ถ้าความสัมพันธ์ทางทูตระหว่างสองรัฐขาดลง หรือถ้าคณะผู้แทนถูกเรียกกลับเป็นการถาวรหรือชั่วคราว

(ก) แม้ในกรณีการขัดกันด้วยอาวธ รัฐผู้รับต้องเคารพและคุ้มครองสถานที่ของคณะผู้แทนรวมทั้งทรัพย์สินและบรรณสารของคณะผู้แทนด้วย

(ข) รัฐผู้ส่งอาจมอบหมายการพิทักษ์สถานที่ของคณะผู้แทนรวมทั้งทรัพย์สินและบรรณสารของคณะผู้แทนแก่รัฐที่สามซึ่งเป็นที่ยอมรับได้แก่รัฐผู้รับก็ได้

(ค) รัฐผู้ส่งอาจมอบหมายการอารักขาผลประโยชน์ของตนและของกษัตริย์ของตนแก่รัฐที่สามซึ่งเป็นที่ยอมรับได้แก่รัฐผู้รับก็ได้

ข้อ ๔๖

ด้วยความยินยอมล่วงหน้าของรัฐผู้รับและโดยคำขอรับของรัฐที่สาม ซึ่งไม่มีผู้แทนอยู่ในรัฐผู้รับ รัฐผู้ส่งอาจรับให้การอารักขาชั่วคราวแก่ผลประโยชน์ของรัฐที่สาม และของกษัตริย์ของรัฐที่สามก็ได้

ข้อ ๔๗

๑. ในการใช้บทบัญญัติของอนุสัญญานี้ รัฐผู้รับจะไม่เลือกปฏิบัติในระหว่างรัฐ

๒. อย่างไรก็ดี จะไม่ถือว่าได้มีการเลือกปฏิบัติ

(ก) เมื่อรัฐผู้รับใช้บทบัญญัติข้อใดข้อหนึ่งของอนุสัญญานี้ อย่างจำกัด เพราะมีการใช้บทบัญญัติอย่างจำกัดแก่คณะผู้แทนของตนในรัฐผู้ส่ง

(๗) เมื่อตามประเพณี หรือความตกลง รัฐทั้งหลายขยายให้แก่งกันและกันซึ่งผลประติบัติที่เป็นการอนุเคราะห์มากกว่าที่จำต้องให้ตามบทบัญญัติของอนุสัญญา

ข้อ ๔๘

อนุสัญญานี้จะเปิดให้มีการลงนามโดยรัฐสมาชิกทั้งปวงของสหประชาชาติหรือของทบวงการชำนัญพิเศษใด หรือโดยภาคีใดของธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ และโดยรัฐอื่นใดที่สมัชชาสหประชาชาติเชิญให้เข้าเป็นภาคีแห่งอนุสัญญา ดังต่อไปนี้: จนถึงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๖๑ (พ.ศ. ๒๕๐๔) ณ กระทรวงการต่างประเทศของสหพันธ์ออสเตรเลีย และต่อไปจนถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๖๒ (พ.ศ. ๒๕๐๕) ณ สำนักงานใหญ่ของสหประชาชาติในนครนิวยอร์ก

ข้อ ๔๙

อนุสัญญานี้จะต้องได้รับการสัตยาบัน สัตยาบันสารจะมอบไว้กับเลขาธิการสหประชาชาติ

ข้อ ๕๐

อนุสัญญานี้จะยังคงเปิดให้มีการภาคยานุวัติโดยรัฐใดที่อยู่ในประเภทหนึ่งใดในสี่ประเภทที่ได้กล่าวไว้ในข้อ ๔๘ ภาคยานุวัติสารจะมอบไว้กับเลขาธิการสหประชาชาติ

ข้อ ๕๑

๑. อนุสัญญาจะเริ่มใช้บังคับในวันที่สามสิบต่อจากวันมอบสัตยาบันสาร หรือภาคยานุวัติสาร ฉบับที่ยี่สิบสอง ไว้กับเลขาธิการสหประชาชาติ

๒. สำหรับแต่ละรัฐที่ให้สัตยาบันหรือภาคยานุวัติแก่นุสัญญานี้ หลังจากการมอบสัตยาบันสาร หรือภาคยานุวัติสาร ฉบับที่ยี่สิบสองแล้ว อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับในวันที่สามสิบหลังจากการมอบสัตยาบันสาร หรือภาคยานุวัติสาร โดยรัฐเช่นว่านั้น

ข้อ ๕๒

เลขาธิการสหประชาชาติจะแจ้งให้รัฐทั้งหมดที่อยู่ในประเภทหนึ่งใดในสี่ประเภทที่ได้บ่งไว้ในข้อ ๔๘ ทราบถึง

(ก) การลงนามอนุสัญญานี้ และการมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสาร ตามข้อ ๔๘, ๔๙ และ ๕๐

(ข) วันที่อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับ ตามข้อ ๕๑

ข้อ ๕๓

ต้นฉบับของอนุสัญญานี้ ซึ่งตัวบทภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาสเปน และภาษาสละวี และภาษาสเปน เป็นหลักฐานเท่าเทียมกันนั้น จะมอบไว้กับเลขาธิการสหประชาชาติ ผู้ซึ่งจะส่งสำเนาอนุสัญญาดังกล่าวที่ได้รับรองแล้วไปให้รัฐทั้งหมดที่อยู่ในประเภทหนึ่งใดในสี่ประเภทที่ได้บ่งไว้ในข้อ ๔๘

เล่ม ๑๐๑ ตอนที่ ๑๓๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ กันยายน ๒๕๒๓

---

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผมอำนาจเต็มทลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับ  
มอบอำนาจโดยถูกต้องเพื่อการนี้จากรัฐบาลของตนแต่ละฝ่าย ได้ลงนาม  
อนุสัญญา

ทำ ณ กรุงเวียนนา เมื่อวันที่สิบแปด เมษายน คริสตศักราชหนึ่ง  
พันเก้าร้อยหกสิบเอ็ด (พ.ศ. ๒๕๐๕)